

Subjekt jako událost / Událost a její subjekt

Subjekt je zásadně non-objekt, tedy ne-předmět. Pokud si událost ustaví svůj subjekt jakožto ne-předmět, zároveň se s ním jaksi ztotožní (tj. jakožto událost se stane subjektem), tedy se také změní (tato změna se nutně stává součástí jejího událostního dění). Z hlediska subjektu resp. co do subjektivity se ovšem ihned po té, co byl ustaven, mění také právě ustavený subjekt: přestává být ryzím (čistým) ne-předmětem a dostává se mu ztotožněním s právě proměněnou událostí vnější, předmětné stránky, což znamená, že se z ryzího ne-předmětu stává konkrétem (či konkrescencí), tj. srostlicí nepředmětné a předmětné stránky. Subjekt se ovšem nemůže stát, tj. nemůže ani být skutečností, pokud k této konkrescenci nedojde: teprve srůstem s událostí se subjekt stává skutečností. A naopak z hlediska události se onen srůst ukazuje jako proměna události v konkrétnum a tedy v předmětnou resp. vnitrosvětovou skutečnost. Aby se událost, která původně ještě vnitrosvětovou skutečností není (zatím zůstává událostí pouze virtuální), mohla takovou „reálnou“ (termín je sice nevhodný, ale zatím je vžitý) skutečností stát, musí se „vydat k dispozici“ jiným událostem ve své blízkosti jakožto předmětná (tedy mající předmětnou stránku), tj. stát se dostupnou jejich „působení“. Toto působení okolních událostí nemůžeme prostě ztotožnit s jejich jednotlivými akcemi, protože událost-subjekt jakožto jednotlivá má omezenou schopnost na ně reagovat (má poměrně nízkou úroveň reaktivity); tím dochází k tomu, že událost-subjekt je s to reagovat na okolní události většinou až jako na určité množství, ale jen ve výjimečných případech individuálně. Podobně tomu je zajisté opačně: také jiné události-subjekty jsou podle úrovně své reaktivity schopny zareagovat na onu první událost-subjekt jako takovou pouze ve výjimečných případech, zatímco běžně na ni ze svého okolí (či prostředí) jednotlivě nereagují, neboť jim splývá s ostatními v jakousi neurčitou „sumu“ působení těch ostatních. To ostatně vyplývá z toho, že vnitřní (subjektivní) stránka každé skutečné (pravé) události je zvnějška (tedy od jiných událostí) běžnou jejich reaktivitou nepřístupná a nedosažitelná.

(Písek, 150301-1.)